

Obdobie pôstu...

Technika zo dňa na deň napreduje. Pracujeme ľahšie ako pracovali naši otcovia, ľahšie si zadovážujeme každodenný chlieb i ľahšie naň zarábame než ľudia v minulosti. Máme stroje, pohodlnejšie bývame, hravejšie zdolávame vzdialenosti, ktoré nás delia od rodiny a priateľov. Toto a iné vymoženosti občas na nás pôsobia dojmom, ako by sme už aj nebo vedeli dosahovať ľahším, úspornejším spôsobom. Zdá sa nám, že dnes sa už netreba toľko modliť, toľko zapierať a obetovať ako to robili naši starí, či prastarí rodičia a ľudia pred nimi. Ale to je iba zdanie, lebo nebo zostáva vždy rovnako drahé, aj keď všetky hodnoty zlacnejú.

Nebo je totiž dar. Dar od Boha, ktorý si nemôžeme zaslúžiť, a keď niekedy hovoríme o zásluhe myslíme tu na to, že tohto daru môžeme byť hodní, alebo nehodní. Boh je náš Otec a veľmi chce, aby sme ku Nemu do neba prišli, ale napriek tomu nie je ľahostajný voči našej duchovnej kvalite, lebo ona je aj naším dielom. Ale skôr ako ide o našu duchovnú kvalitu ide o našu vôľu. Poznáme podobnosť o hostine, ktorú kráľ usporiadal a pozvaní nechceli prísť. Každý z pozvaných niečo mal, jeden obchod, iný rodinné záležitosti a iný zasa čosi iné... Pohrdli svadbou i pozývajúcim, lebo si mysleli, že to čo majú pred sebou je to najdôležitejšie a najlepšie. A už tu začína náš prvý ľudský problém vzťahu k Bohu a vstupu do neba. Nie sme hodní neba lebo oň nestojíme. Nebo je veľmi vzácna a drahá hodnota a len preto ju dostávame, lebo bola vylíata krv. Bránu do Neba nám otvoril Ježiš, Boží Syn, keď zomrel za nás na kríži a vstal z mŕtvych.

Nebo je pre tých, ktorí nebom nepohrdajú a nepohrdajú ani tým, ktorý jediný im môže nebo otvoriť – ktorí nepohrdajú Bohom. Celý svoj život preto vedú tak, aby ich Boh bol s nimi spokojný. Ich snahou je získať si Božiu priazeň, získať si Božie srdce. Uvedomujú si, že Boh je svätý, dokonalý a oni sú nedokonalí, zlí, zábudliví, nevďační atď., inými slovami povedané: „cítia svoju nehodnosť pred Bohom“. Podobne ako svätý Peter, ktorý po záračnom rybolove kľučal pred Ježišom a hovoril mu: „Odíd, Pane, odo mňa, lebo som hriešny!“ Pán Ježiš napriek jeho slabosti a hriešnosti od neho neodšiel, ale dával mu silu premáhať slabosť a nadobúdať dokonalosť, svätosť života, aby takto získaval Božiu priazeň a Božiu blahosklonnosť – Božiu lásku. A to by mala byť aj snaha každého z nás: neustále získavať, udržiavať si a znovu získavať Božiu blahosklonnosť, ktorú odborné voláme: „Božia milosť.“ Nebo teda nie za zásluhy, ale z priazne, blahosklonnosti, milosti Božej, ktorú sa snažíme získať a udržať si a keď ju stratíme znovu ju chceme získať späť.

Keď sa vrátíme ku podobenstvu o kráľovej pripravenej svadbe, o ľuďoch, ktorí pohrdli pozvaním i pozývajúcim, nájdeme tam i skupinu tých, ktorí pozvanie prijali ale medzi nimi je človek, ktorý sa odvážil prísť na svadbu bez svadobného rúcha. Nebol hoden toho pozvania,

lebo nič neurobil preto, aby mohol byť v tak vznešenej spoločnosti. A to znamená i pre nás, že chcieť byť v Božej blízkosti, chcieť prísť do neba, vyžaduje stále nové a nové rozhodnutia a neustálu snahu dokázať Bohu našu lásku i oddanosť. My sme sa rozhodli žiť pre nášho Boha, zasvätili sme mu seba, náš život. Bolo to pri krste. Krst je rozhodnutie Bohu patriť, pre neho žiť a svojím životom ukazovať Božiu slávu, moc i lásku. Toto neodvolateľné rozhodnutie navždy patriť Bohu, byť jeho dieťaťom sme urobili sami, alebo rodičia za nás z dôvodu tej najhlbšej rodičovskej lásky.

Veľká Noc, ktorú každoročne slávime je chvíľou uvedomovania si a prežívania veľkej Božej milosti, ktorú sme dostali, keď Ježiš zomrel za nás, vstal z mŕtvych a dal nám moc stať sa Božimi deťmi. Pri obradoch Veľkonočnej vigílie si obnovíme naše krstné sľuby a zasvätenie Bohu. A tento čas pôstu je pre nás príležitosťou dokázať Bohu, že stojíme o Neho, že nám záleží na ňom i na večnej spáse a uvedomujeme si pritom svoju nehodnosť i veľkosť Božích darov.

Prvým krokom je uznanie našej hriešnosti. Boh nám v Ježišovi Kristovi ponúka zmierenie. Podľa zákona a tradícií Cirkvi máme pristúpiť k spovedi v tomto čase (od Popolcovej stredy do Turíc). Len pokorou a úprimnosťou môžeme Bohu dokázať našu oddanosť i lásku. Úprimné veľkonočné sväté prijímanie nám umožní plne prežiť tajomstvo smrti a vzkriesenia nášho Pána.

V tomto duchu ako sme si doteraz povedali počas týchto štyridsiatich dní pôstu by sme sa mali duchovne obnoviť a priblížiť k Bohu a ku tomu nám pomôže: horlivejšie konať nábožné úkony, viac oslavovať Boha, viac sa modliť, zúčastňovať sa aj na „nepovinných“ svätých omšiach, čítať Sväté písmo, nasledovať Krista na krížovej ceste, posväcovať deň krátkymi a častými modlitbami a podobne.

Ďalej by sme mali premáhať a opravovať to, čo nás odvádza od Boha a od duchovného života: ovládať zlé povahové vlastnosti, povrchnosť, požívačnosť, zmyselnosť, urážlivosť, namyslenosť, pýchu, mnohovravnosť. Zbavovať sa nerestí, uplatňovať striedmosť. Premáhať i ducha sveta, ktorý nám zatienuje večné hodnoty škandálmi a nemravnosťami, ktoré sa nám ponúkajú cez noviny, časopisy, televíziu a internet...

Napokon by sme mali zlepšovať vzťahy k ľuďom. Naplniť život čínorodou láskou, akú si Boh od nás praje. Konať skutky lásky a milosrdenstva. Mať otvorené oči i srdce pre potreby bližných najmä chorých, biednych a trpiacich, vidieť v nich trpiaceho Krista, ktorému môžeme pomôcť a preukázať lásku. Odstraňovať nevráživosť, povýšenectvo, hnevivosť. Uzmierovať Božské Srdce za previnenia vlastné i za druhých: modlitbou, adoráciou, pôstom, sebazapieraním i obetami...

Máio Orbán

Oslov nás krížom

Kriste, oslov nás jazykom tvojho kríža!

Oslovuj nás stále.

Povedz nám prostredníctvom svojho ukrižovaného tela, aká nekonečná je hodnota našich duší:

„Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?!“

(Mt 16,26).

A za čo môže človek vymeniť svoju dušu? Keďže je už zaplatené výkupné tvojho utrpenia a smrti, cena tvojho kríža?

(Ján Pavol II: Moje modlitby, vydal Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1996)

Pravda, ktorá nám zachránila život

V týchto dňoch vstupujeme do Pôstneho obdobia, do dní prípravy na oslavu Kristovho víťazstva nad hriechom a smrťou. V tomto čase už akosi tradične intenzívnejšie propagujeme potrebu nášho vnútorného obrátenia sa k Bohu. Sami však vieme, že to vôbec nie je také jednoduché a ľahké. Pohľad do nášho vnútra často odhalí, že treba najskôr zdolať kopu problémov, a to si vyžaduje veľa úsilia a námahy. Akú cestu teda treba zvoliť? Kade vykročiť, aby bol výstup na pomyselný vrch čo najrýchlejší?

Začnime tým, že postupne odľahčíme svoj život od toho, čo nás zavalilo najviac - od klamstva a pretvácky. Žiť, hovoriť a konať priamo a pravdivo by mohlo byť predsavzatím tohtoročného pôstu.

Klamstvo je chorobou našej spoločnosti. Postihlo jej štruktúry, osobnosti i médiá. Preniklo do našich rodín, do slov, ktoré hovoríme, do vzťahov a na pracoviská. Klamať je dnes pre nás také prirodzené, že naše lži nielen neľutujeme, ale dokonca si ich už ani neuvedomujeme ako zlé. Klamame sa, že klamstvom sme vyriešili podozrievanie alebo hádku, pričom sme nič nevyriešili, len sme to odsunuli. Strácame schopnosť byť láskavo úprimní a nedokážeme prijať pravdu. Niet sa čomu diviť. Urobili sme si z nej hroznú zbraň, ktorou ubližujeme svojmu okoliu, keď ho bombardujeme kritikou. V atmosfére klamstva a strachu z prezradenia sa z pravdy stal neželaný a nebezpečný tovar. Zabúdame, že ak sa pravda podá bez lásky, je mŕtva. Keď potlačíme lož, vytvoríme priestor na pravdu.

Všimnime si Ježiša, ktorý vystúpil na vrch premenenia s tromi učeníkmi a zjavuje im pravdu o sebe. Je milovaným Synom milujúceho Otca a plní jeho vôľu. Táto pravda bude po jeho zmŕtvychvstaní pevným základom nádeje kľúčiacej v apoštoloch a bude ohlasovaná ďalším ľudom ako istota a dôkaz spásy. Takýto základ môže vytvárať aj v našom živote, ak jej na to dáme priestor. Pravda evanjelia sa zakorení a postupne rozvetví do všetkého, čo urobíme a povieme. Ozdravením seba tak urobíme krok k ozdraveniu krajiny, v ktorej žijeme. Pravdivosť a úprimnosť z nás urobí skutočných priateľov, ktorým sa dá dôverovať, pretože žijú bez pretvácky. Zakúsime, aké silné sú Ježišove slová „Pravda vás vyslobodí“ (Jn 8, 32).

Jaroslav Ivančo

ODPUSTKY V PÔSTE

1. Kto koná pobožnosť krížovej cesty pred riadne ustanovenými zastaveniami, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky. Vyžaduje sa, aby sa pohyboval od jedného zastavenie k druhému a rozjímal o umučení a smrti Pána Ježiša. Ak sa koná pobožnosť verejne, stačí, ak sa pohybuje ten, čo vedie pobožnosť.

Tí, čo sa pre vážnu prekážku nemôžu zúčastniť na krížovej ceste, môžu získať tie isté odpustky, a to čítaním a rozjímaním o umučení a smrti nášho Pána Ježiša aspoň nejaký čas, napríklad štvrt' hodiny (Enchiridion indulgentiarum, 13,5).

2. Veriaci, ktorí sa v piatok v Pôstnom období pomodlí po prijímaní pred obrazom Ježiša Krista Ukrižovaného modlitbu Dobrý a preláskavý Ježišu, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky (Enchiridion indulgentiarum, 8).

Piruety

Existujú súťaže, v ktorých sa hodnotí buď len technická hodnota, alebo iba umelecký dojem.

Hráčom šachu je úplne jedno, v akom obleku sa posadia k šachovnici a či im farba kravaty ladí s ponožkami. Manekýnke môže byť úplne ľahostajné, akú má šírku logicko-kombinačných schopností a výšku IQ. Záleží jej skôr na hĺbke dekoltu.

Niektorí kresťania sa domnievajú, že nebeská porota hodnotí ich život ako krasokorčuľarske majstrovstvá. Nie je to tak.

Inými slovami...

*Výkony v duchovnom živote
sa líšia od krasokorčuľarských tým,
že sa kľádie dôraz, na náročnosť predvedenia. Umelecký
dojem je úplne vedľajší.*

Max Kašparů „Inými slovami“

V pondelok 11.februára 2008 je šestnásty svetový deň chorých.

Jarné kántrové dni sú v tomto týždni v stredu, piatok a sobotu. Závazný je iba jeden deň. Obsah jarných kántrových dní je príprava na pokánie, sviatosť zmierenia a čínorodá láska k blížnym.

Sväté omše v týždni po 1. Pôstnej nedeli

11.II.pondelok
17.00 za farníkov

12.II.utorok
18.00 + Rudolf Kosnáč a rodičia

13.II. streda
18.00 + Alojz Hajko a rodičia

15.II. piatok
18.00 + Anton Kulifaj, manž.Helena a rodičia

16.II.sobota
17.00 + Julianna Široká (30 dní)

Upratovanie kostola č.d. 151 – 175

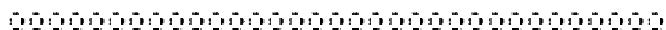
17. II. 2. Pôstna nedeľa
8.00 + Vierka Grancová (15.výr.), brat Miroslav a rodičia
9.15 + Ján Holec, dekan

Liturgický kalendár

11.II. pondelok	Panna Mária Lurdská
12.II. utorok	sv.Eulália, panna a mučenica
13.II. streda	sv.Benignus, kňaz mučeník - kántry
14.II. štvrtok	sv.Cyřil qa Metod, spolupatróni Európy, sv.Valentín
15.II. piatok	sv.Faustín a Jovita, mučeníci - kántry
16.II.sobota	sv.Juliana, panna a mučenica - kántry

Apoštolí sa zišli k Ježišovi a porozprávali mu všetko, čo robili a učili. On im povedal: „Podťe vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite...“ Odišli teda lod'ou na pusté miesto do samoty

(Mk 6, 30 - 32).

Samota

Ježiš mal rád samotu a viedol aj apoštolov k tomu, aby si ju obľúbili. V samote mohli regenerovať fyzické a duševné sily. Mohli rozmýšľať nad životom, nad skutkami, ktoré robili, a slovami, ktoré povedali. Samota ich mala naplniť novou chuťou pre svoju misiu.

Aby človek mohol normálne napredovať, potrebuje chvíľu samoty. Zaiste, že nie samotu, do ktorej ho vrhol život a s ktorou si nevie rady, ale samotu, pre ktorú sa sám rozhodne. V samote môže človek rozmýšľať aj nad svojimi slovnými prejavmi, ktorými vstupuje do sveta medziľudskej komunikácie. V tichosti a v samote človek spoznáva kvalitu svojich slov, v nej sa mu vracajú do mysle slová, ktorými niekoho potešil, alebo naopak, spôsobil bolesť. V samote spoznáva, kedy mal radšej mlčať a kedy rozprávať. V samote ďakuje, ale aj odprosuje. Môže sa rozprávať so svojim Bohom a poprosiť ho, aby sa v jeho svedomí vyjadril, čo si myslí o kvalite jeho slov. V samote sa môže modliť, ale aj pozeráť na nádhernú oblohu, alebo sa nadchýnať čarom lesa a zvukom rieky alebo mora. V samote môže byť človek zavčas rána alebo neskoro večer. Človek má právo na samotu a ticho. Dobré to vedia napríklad Japonci a vo svojich firmách ponúkajú zamestnancom meditačné miestnosti.

Neraz nás v živote čakajú dôležité rozhovory. Chceme sa na ne pripraviť. Opäť je to najlepšie v samote. V nej si vytvoríme „stratégiu“ rozhovoru, aby sme dosiahli požadovaný cieľ. Všetko sa určite nedá pripraviť a predvídať, lebo nevieme presne, čo nám povie náš partner komunikácie. Ale dáva nám to predpoklad, že rozhovor zvládneme. V týchto chvíľach môžeme prosiť Božieho Ducha, aby nám osvietil myseľ a dal dar rozprávania. On nám pomôže, aby sme nielen vhodne komunikovali, ale aj objavili „triky“ a „podrazy“, keď chce niekto zneužiť rozhovor s nami. Kto sa, zvlášť na vážne rozhovory, pripravuje v tichosti a samote, má pred svojim komunikačným partnerom náskok ešte skôr, ako začne samotný rozhovor.

Marián Šuráb

Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba neumiera; lebo či žijeme, žijeme v Pánovi, či umierame, umierame v Pánovi.

Rim 14,12

A tak každý z nás sa bude Bohu zodpovedať za seba
Rim 14,7-8

V túto chvíľu si uvedomujem, že nie som tu sám.

Si tu ty, môj Boh a Stvoriteľ.

Som rád, že môžem byť v túto chvíľu s tebou, že mám čas hovoriť s tebou, o hodnote svojho života.

Dobry Bože,

keď sa tak pozeráš na mňa a na môj život, čo na to všetko hovoríš?

Vieš, keď sa ja pozerám na svoj život a kladiem si otázku čo vlastne robím zo života, akú hodnotu mu dávam - objaví sa v mojom srdci akási ľútosť, moje srdce ovládne smútok, možno niekedy aj strach:

Čo to robím zo svojho života? Prečo do svojho

vzťahu k druhým, do svojho slova a činu,

do svojho vzťahu k tebe nedávam to, čo tvorí skutočnú hodnotu?

Priznám sa, ti, Pane, niekedy mám pocit, že mi akosi nechuti žiť. Je to hrozný pocit!

A niekedy akoby ma ovládla myšlienka, že by som najradšej ani nebol, nejestvoval... Je to vtedy, keď cítim strašne veľa problémov, ťažkosti, keď si neviem dať rady možno sám so sebou, možno vo svojej rodine, možno vo svojom manželstve, vo svojej mladosti, možno vo svojej starobe...

Ale klamal by som, Pane, keby som nepovedal, že sú v mojom živote chvíľe, kedy mám takú úžasnú radosť...

Radosť z toho, že si tu, radosť z toho, že si ma stvoril, radosť z toho, že si ma jednoducho chcel, že ma miluješ...

Prichádzajú do môjho života chvíľe, keď si to uvedomujem, keď som nadovšetko rád, že si.

A že som.

A že sú druhí ľudia.

A že sme tvoje dielo.

A že sme tu a ideme k tebe...

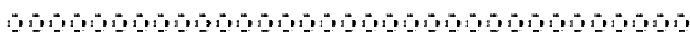
Daruj mi, Pane, daruj mi, prosím ťa, svojho Ducha múdrosti, aby som nikdy nezabúdal na krásu, veľkosť a hodnotu života, ktorú dávaš každému ty.

A pomôž mi, prosím ťa, v túto chvíľu, už v dnešný večer si vo svojom srdci niesť a v tvojom Duchu utvárať pravdivú, nesebeckú, čistú lásku, ktorá vie všetko zniesť, všetko verí, všetko dúfa, všetko pretrpí...

a ktorá dáva najväčší a nepominuteľný zmysel a hodnotu života.

Lebo raz všetko pominie, dokonca aj viera i nádej, len láska nie.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane...“ meditácie

Dakar - typický africký prístav. Ku každej lodi, ktorá sa priblížila k brehu, priplávalo asi desať malých člnov, na ktorých boli malí černošskí chlapci, ktorí si zarábali na chlieb naozaj zvláštnym spôsobom. Cestujúci im hádzali do mora kovové mince a chlapci znamenití potápači, ich vynášali z hĺbky.

Parník Robert Pierre kotvil necelú míľu od brehu prístavu Dakar. Jeho potápač v skafandri prehľadával dno a pátral po nerastoch a oleji. Dunenie výbuchov a stĺpy vôd vystrekujúce do výšky označovali miesta, kde na morskom dne vybuchoval nálož trhavín, ktoré potápač kládol, aby trhali skaliská.

Spoločnosť mala šťastie. Už o niekoľko dní ich potápač vyniesol na povrch sľubný nález - asfalt. A tam, kde je asfalt, bude aj ropa. Potom sa však stalo nešťastie. Pri dvíhaní jedného balvanu sa zosunuli ostatné a potápača privalili. Muž sa ocitol v zúfalom položení. Márne žiadal o pomoc posádku parníka. Iný potápač na palube parníka, ani v prístave nebol. Navyše, zhoršilo sa počasie. Hrozilo, že loď sa na kotve neudrží. Nebezpečenstvo vzrastalo. Telefonické spojenie a trubica na privod vzduchu do skafandra, aké sa vtedy používali, sa mohli každú chvíľu pretrhnúť. V takom prípade by bol potápač stratený. Jedinou výhodou bolo, že potápač bol uväznený v pomerne malej hĺbke - necelých 15 metrov pod hladinou. Stovky ľudí pozorovali záchranné práce. Posádka skúšala všetko možné, len aby vyslobodila uväzneného potápača. Niekoľko námorníkov - najlepších plavcov - sa pokúsilo ponoriť, ale bez úspechu.

Vtedy pribehol malý, asi 12-ročný černoško Ali, jeden z tých chlapcov, čo si zarábajú lovením hodených mincí do mora. „*Pane, ja by som sa tam potopil. Vydržím pod vodou dosť dlho, najdlhšie zo všetkých chlapcov, čo chodíme k parníkom.*“ Ali bol azda najlepším z domorodých potápačov v Senegale. Bez odpovede som chytil chlapca za ruku a utekal k najbližšiemu motorovému člnu. Na palube parníka nás ochotne privítali. Ali dlho nerozmýšľal. V okamihu vyzliekol košeľu, biele nohavice a skočil do vody. Čas, ktorý bol pod vodou, sa zdal večnosťou. O chvíľu potápač telefonuje: „*Vidím čierneho chlapca, ktorý sa ku mne približuje.*“

Ali je opäť na palube. Vysvetľoval všetko, čo videl. Súhlasilo to presne s tým, čo hlásil potápač. Ukázalo sa, že malý černoško je nielen znamenitý potápač, ale aj šikovný chlapec.

„*Spustíte reťaz s hákom, oviniem ňou balvan a navijakom ho nadvihnete.*“ Keď som videl hrubú reťaz a malé detské rúčky černoška, nevedel som si predstaviť, ako sa mu podarí ovinúť ju okolo balvanu. Ťažko povedať, koľkokrát sa ponoril do hĺbky. Vždy, keď sa vynoril, chvíľku si odpočinul, nabral dych a opäť nám zmizol z očí. Konečne sa vynoril a vyšvihol na schodíky.

„*Hotovo! Môžete ťahať!*“ Motor zahučal a navijak sa začal otáčať. Reťaz sa napla. Hlas z hĺbky oznamoval v telefóne: „*Už sa balvan hýbe, pomaly! Dosť! Teraz ťahajte mňa!*“

Niekoľko mužov uchopilo povraz, na ktorom bol priviazaný potápač a o niekoľko minút sa objavila potápačská prilba nad hladinou.

„*Dobre ste to urobili!*“ chválil malý černoško posádku. Vo svojej skromnosti ani netušil, že hlavný podiel na záchrane potápača vykonal práve on. Viete, čo si vybral, keď mu ponúkli odmenu? Gramofón.

Rozdiel medzi priateľom a známym je v tom, že priateľ pomáha, kým známy len radí.

— Calgary Bob

Kto chápe pôstne obdobie ako príležitosť prehodnotiť svoj život a hľadá spôsob, ako ho zlepšiť, iste prijme ponuku, ktorá vychádza z úst Ježiša Krista. On nám na toto vážne liturgické obdobie - ale azda nielen naň - ukazuje tri cesty, po ktorých sa môžeme znovu dostať k radosti z Boha a tým aj k pravej radosti zo života.

Je to almužna, modlitba a pôst.

Keď máme príčinu na radosť a vďačnosť, potom jednoducho niekoho potrebujeme, aby sme sa s ňou mohli podeliť, lebo rozdelená radosť je dvojnásobná radosť. To je stará životná skúsenosť. Pán Ježiš nám ukazuje, ako môžeme cez toto delenie nájsť radosť z Boha, ktorá je hlbšia a zostáva dlhšie než radosť medzi ľuďmi. Musíme sa deliť s Bohom! A to sa stáva vždy vtedy, keď dávame v jeho mene. Toto darovanie nás stojí veľa, lebo sa zrieka ľudského uznania a cti, ale získava pre nás niečo vzácne: samu lásku a odplatu Boha.

Kto sa modlí, hľadá blízkosť Boha a necháva Boha u seba, a keďže Boh je Láska, ako by sa srdce v blízkosti Boha nemalo stať radosným a otvoreným? Chcel by som spomenúť iba dve mená, ktoré sú svetoznáme práve pre celé hodiny modlitby: Matka Terézia a Roger Schutz z Taizé. Musíme však myslieť aj na Mojžiša, o ktorom čítame v Starom zákone, že vždy, keď prišiel z rozhovoru s Bohom, žiarila jeho tvár tak, že ju musel pred ľuďmi zahaliť. Kto chce byť odrazom Božej lásky a radosti, ten sa musí vystaviť svetlu jeho lásky, a to sa deje v modlitbe. Tu sa pozeráme na Boha a on sa pozerá na nás. A k tomuto pohľadu lásky patrí intimita, ktorá nie vždy znáša svedkov. Prečo Ježiš často vyhľadal samotu, kde nič nezakrývalo pohľad na Boha, kde nevyrušoval hluk. V samote môže byť človek „zrakom a sluchom“ u Boha. A koho osvetľuje svetlo Božej lásky, môže neodrážať to, čím je naplnený?

Tretia cesta, na ktorú Ježiš poukazuje, je cesta zriekania. Cesta, ktorá sa dnes mnohým zdá neprijateľnou. Odriekanie sa pre mnohých stalo, žiaľ, cudzím slovom. Uznáva sa ešte azda u špičkových športovcov, ktorí musia často za to draho platiť, alebo u chorých, ktorí si už nemôžu dovoliť neobmedzený pôžitok. V čom teda spočíva zmysel a hodnota zriekania? Predovšetkým oslobodzuje. Dobrovoľným zriekáním môžeme opäť získať vnútornú silu a byť „pánmi vo vlastnom dome.“ Kto je závislý, ten je pripútaný k mnohým veciam, a preto nemôže otvárať ani srdce, ani ruku.

Všetky tri cesty nás oslobodzujú a prinášajú radosť. Pri všetkých týchto cestách, ktoré nám Ježiš ukazuje, ide stále o to isté: aby sme mali srdce pozorné a ochotné pre Boha a blížneho.

Viliam Judák

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku